

Lệ Thanh, còn “nhớ một chiều xuân”

Lê Hữu

Chiều nay thấy hoa cười chợt... nhớ một người

Câu hát ấy từ lâu nay cứ theo tôi, theo tôi mãi.

Tại sao lại câu hát ấy mà không phải là câu hát nào khác? "Hoa cười", có lẽ vì hai tiếng ấy gợi nhớ câu thơ cũ, "*Hoa đào năm ngoái còn cười gió đông*". chàng trai trẻ trong câu chuyện tình xa xưa ấy cũng "thấy hoa cười" mà thần thờ "nhớ một người".

Có ai trong đời mình lại chẳng có những phút như thế, những phút ngắm nhìn những cánh hoa rung rinh lay động trong nắng sớm, trong gió chiều mà lòng băng khuâng... "nhớ một người".

Câu hát làm cho người ta phải băng khuâng ấy ở trong bài hát "Nhớ một chiều xuân".

Giọng hát làm cho người ta phải băng khuâng ấy là giọng Lệ Thanh, vào cái "thuở ban đầu" của bài hát ấy.

Thuở ban đầu của những khúc nhạc xuân

Theo nhạc sĩ Nguyễn Văn Đông, tác giả "Nhớ một chiều xuân" (1962), Lệ Thanh là ca sĩ đầu tiên hát bài ấy.

"Nhớ một chiều xuân" là một trong hai bài nhạc xuân quen thuộc và rất được yêu chuộng của Nguyễn Văn Đông (bài kia là "Phiên gác đêm xuân") ở miền Nam trước năm 1975.

Bài nhạc xuân này có vẻ hơi "lạ" so với những bài xuân ca khác. Lạ, vì "chiều xuân" trong bài hát ấy không phải là xuân chốn quê nhà mà là xuân nơi quê người. Lạ, vì nổi nhớ nhung trong bài hát ấy không phải là nỗi buồn nhớ quê hương (như là "Xuân tha hương", một bài nhạc xuân của Phạm Đình Chương) mà là những niềm thương nỗi nhớ của người ở phương này gửi về người ở phương kia.

*Người nơi xa xăm phương trời ấy
người còn buồn, còn thương, còn nhớ
Nắng phai rồi em ơi!...*

"Nắng phai rồi, em ơi!" thì không phải là nhạc xuân vui tươi rồi, nhưng cũng không hẳn là buồn bã, nếu có buồn chỉ là cái buồn phơn phớt, nhẹ nhẹ như làn mưa phùn ngày xuân. Bài hát kể về một chuyện tình; nói đúng hơn, một chuyện "tình viễn xứ".

*Người về còn nhớ khúc hát
người yêu dấu bên bờ thành Vienne...*

"Khúc hát" ấy là bản đàn "A beautiful Vienna" mà chàng nghệ sĩ tài hoa đã dạo lên trên bờ biển vắng Hạ Uy Di bằng thanh âm réo rắt, du dương từ chiếc đàn Hạ uy cầm yêu quý của chàng một chiều xuân nào, làm xao xuyến trái tim cô gái bản xứ xinh tươi mang dòng máu Franco-Indo. Chuyến du học kết thúc, chàng trở về nước mang theo câu chuyện tình thơ mộng như những hàng dừa thơ mộng nằm nghiêng bóng bên bờ biển xanh cát trắng để viết nên khúc nhạc tình gửi về "*người nơi xa xăm phương trời ấy*".

"Khúc nhạc tình" ấy, bài nhạc xuân ấy, được cất lên lần đầu tiên qua tiếng hát Lê Thanh, một trong những giọng hát rất quen thuộc vào đầu thập niên 1960's, là một giọng khá đặc biệt:

Thứ nhất, giọng ấy nghe nghèn nghẹn, rưng rưng mà nhiều người vẫn quen gọi là "giọng mũi", nghe tựa giọng người bị... cảm (khiến nhiều người phải "cảm" lây). Giọng mũi tự nhiên và nhiều nữ tính ấy vừa mềm mại dịu dàng vừa có một vẻ gì hờn trách, nũng nịu.

Thứ hai, giọng ấy có lối luyến láy "ngẫu hứng" thật ngọt ngào, và khá lạ vào thời ấy.

Chiều nay thấy hoa cười... chợt nhớ... ớ... một người

Những nốt láy ở chữ "nhớ" ấy vẽ lên một nét nhạc đẹp, nghe như một nỗi nhớ da diết.

Chạnh lòng tôi khơi bao niềm nhớ... ớ...

Lại một nét láy khác, rơi vào chữ "nhớ" khác. Bài hát có đến... năm chữ "nhớ", bao nhiêu "nhớ" là bấy nhiêu... nét láy. Cái khéo là người hát chọn "láy" vào những chữ nào, nốt nhạc nào làm gợn lên những cảm xúc dạt dào.

Người nơi xa xăm phương trời â... á... y...

Nét láy lượn ở cuối những câu hát gợi một cảm giác menh mang, vời vợi.

Chiều nay hoa xuân bay nhiều qu... a... á...!

Nghe chuỗi láy ấy tưởng thấy được bao nhiêu là cánh hoa tản mát bay trong gió chiều. "Hoa xuân bay nhiều quá"... cho lòng nhớ nhung, cho tình vấn vương. Nhìn cánh hoa bay xuân này, nhớ mùa xuân nào viễn xứ.

Người yêu dâ... ấu... bên bờ thành Vienne

Nét uốn lượn mềm mại ở "yêu dâ" ấy làm dậy lên một tình cảm... dẫu yêu.

Chiều xuân có một người ngơ ng... ác đi tìm

Cái nhấn giọng ở "ngơ ngác" ấy nghe sao mà... ngơ ngác, mà thần thờ.

Giọng mũi "trời cho" ấy, lối nhấn nhá và láy lượn những nốt nhạc ấy đã làm nên

tiếng hát Lê Thanh, và cũng là cái duyên trong giọng hát của chị mà dẫu ai có muốn bắt chước cũng không dễ chút nào. Khi người ta cố ý làm duyên thì... không còn là "duyên" nữa.

"Chị là một trong những ca sĩ đầu tiên đã hát với giọng luyến láy 'gây mê' ấy," tôi nói với chị Lê Thanh, "để cho các ca sĩ về sau này cũng... luyến láy theo."

Tôi không rõ là tác giả các bài nhạc có nhãn mặt, nhíu mày khi nghe cô ca sĩ luyến láy những nốt nhạc không phải là những... nốt láy trong bài? Hỏi nhạc sĩ Tuấn Khanh (tác giả nhiều ca khúc từng được thể hiện qua tiếng hát Lê Thanh như "Dưới giàn hoa cũ", "Hoa soan bên thềm cũ", "Đồi sim", "Chiều biên khu", "Đêm này nghĩ đỡ chân"...), ông nói, "Tiếng hát Lê Thanh rất 'ăn khách' vào thời ấy với giọng thật lạ và cách luyến láy cũng lạ nữa. Những nốt láy lượn kết thành một chuỗi âm thanh rập rờn mà ông á chứ không 'lời lả' như là các kiểu láy về sau này. Tôi không thấy nhạc sĩ nào tỏ dấu phiên hà về lối luyến láy ấy, hơn thế nữa cứ giọng hát nào chinh phục được trái tim người nghe là giọng hát ấy được cả thính giả lẫn tác giả bài hát yêu thích."

Thường thì người nhạc sĩ sáng tác sẽ chọn giọng hát nào đó phù hợp để "gửi gắm" một sáng tác mới của mình với sự tin tưởng rằng giọng hát ấy thể hiện được tình cảm của bài nhạc, và người nghe sẽ yêu thích bài hát qua giọng hát ấy. Tại sao lại Lê Thanh mà không phải là ca sĩ nào khác cho "Nhớ một chiều xuân"?

Hỏi nhạc sĩ Nguyễn Văn Đông, ông nói, "Cấu trúc bài nhạc 'Nhớ một chiều xuân' bắt nguồn từ kỹ thuật 'đánh đập dây Arpege' của đàn Hạ uy cầm, khi thì chập tiếng, lúc thì vuốt dây là lướt, tựa như từng đợt sóng nhỏ vỗ vào bờ cát trắng Waikiki của quần đảo Hawaii, nơi tôi từng hòa nhạc cùng các nhạc sĩ đường phố Honolulu năm nào (1957). Những nốt nhạc Hạ uy cầm lượn trong 'Nhớ một chiều xuân' rất phù hợp với giọng luyến láy đặc biệt của Lê Thanh, ca sĩ đầu tiên hát bài này trong ban nhạc *Tiếng Thời Gian* của Đài phát thanh Saigon, như một sự trao gửi có chọn lọc của tôi dành cho cô ca sĩ này. Dòng suối nhạc mệnh mang từ miền địa đàng trần thế Hawaii quyện trong tiếng đàn Hạ uy cầm du dương hòa cùng giọng hát gợi cảm của Lê Thanh và lời chào lạ lùng 'Aloha! Aloha!' vọng lên từ xứ sở thần tiên rì rào tiếng sóng. Tất cả, hợp thành một tấu khúc mùa xuân tuyệt diệu."

Dòng hồi ức và mạch cảm xúc tràn bờ của tác giả "Nhớ một chiều xuân" cho thấy giọng luyến láy của cô ca sĩ được xem là cách thể hiện mang tính thẩm mỹ tình cảm của bài nhạc.

Bao nhiêu mùa xuân đã đi qua kể từ khi khúc nhạc xuân kia được cất lên từ giọng hát ấy. Bao nhiêu ca sĩ trong nước, ngoài nước đã hát về câu chuyện tình viễn xứ làm xao xuyến những trái tim ấy. Đã có ít nhất hai thế hệ ca sĩ hát "Nhớ một chiều xuân".

Không chỉ "Nhớ một chiều xuân" thôi, nhiều bài nhạc xuân khác của các nhạc sĩ khác cũng được gửi đến người yêu nhạc lần đầu tiên qua tiếng hát Lê Thanh.

"Anh cho em mùa xuân" (Nguyễn Hiền & Kim Tuấn) chẳng hạn, được thu âm vào đĩa nhạc của hãng đĩa Việt Nam (1962) với tiếng hát Lê Thanh và hòa âm của Ban nhạc Nghiêm Phú Phi cũng vào "thuở ban đầu" của bài nhạc ấy.

Xuân của "Anh cho em mùa xuân" là xuân của đất trời phút giao mùa, là xuân mới của "*lộc non vừa trẩy lá*", của "*nhạc, thơ tràn muôn lối*". Trong cái nắng sớm của ngày đầu xuân có chút se se lạnh của chiều cuối đông còn rớt lại, có chút hơi hướng của đông tàn, xuân mới vừa sang.

Người ta yêu bài nhạc ấy không chỉ ở giai điệu và lời nhạc đẹp tựa lời thơ mà còn ở giọng hát và nét láy mềm mại ở trong những câu hát, như những nét duyên dáng của mùa xuân.

Anh cho em mùa xuân / Nụ hoa vàng mới nở / Chiều đông nào nhung nhớ... Ớ...

Nét láy mỏng ở chữ "nhớ" ấy nghe như một nỗi vấn vương.

*Ngoài đê diều căng gió / thoảng câu hò đôi lứa...
Trăng sáng soi liếp dừa / Con sông dài mấy nhánh / Cát trắng bờ quê xưa*

Nghe tiếng hát Lệ Thanh, người ta "nghe" được tình yêu đôi lứa quện lấy tình yêu quê hương, đất nước.

"Ai lên xứ hoa đào" (Hoàng Nguyên) chẳng hạn, bài hát vẫn được xem là "gắn liền" với tiếng hát Lệ Thanh. Cứ nghe đến tên bài hát ấy là người ta lại nhớ đến giọng hát ấy. Bài hát mang một khí hậu rất Đà Lạt.

*Thông reo bên suối vắng / lời dịu dặt như tiếng tơ
Xuân đi trong mắt biếc / lòng dạt dào nên ý thơ...*

Người ta yêu bài nhạc ấy không chỉ ở giai điệu "dịu dặt như tiếng tơ" hay ở lời nhạc thi vị và trữ tình mà còn ở giọng hát chan chứa những thương yêu ngọt ngào về "thành phố hoa đào" ấy.

*Ôi, mầu hoa đào / mầu hoa đào chiều xuân nào
Ôi, mầu hoa đào / như môi hồng người mình yêu*

Cũng một "chiều xuân nào", cũng nhìn cánh hoa xuân mà chạnh "nhớ một người". Đà Lạt như cô gái xuân thì xinh tươi và mơ mộng, e ấp gọi mời. Và tiếng hát Lệ Thanh, dào dạt mà lâng lâng, menh mang mà sâu lắng, như quện lấy chân người "lữ khách lắng hồn thơ" đang chậm chậm "*bước lần theo đường hoa*".

Hoa bay đến bên người / ngại ngần / rồi hoa theo chân ai...

Nghe tiếng hát Lệ Thanh, người ta nghe mùa xuân về dưới những cành đào. Đà Lạt mùa xuân đẹp như bức tranh thủy mặc.

*Đường trần nhìn hoa bướm / rồi lòng trần mơ bướm hoa
Lâng lâng trong sương khói / rồi bàng hoàng theo khói sương*

Tôi nhớ, trong lần tiếp xúc với tác giả "Ai lên xứ hoa đào" ở... "xứ hoa đào" năm 1971 (ông tham dự khóa học trung cấp tại trường Đại học Chiến tranh Chính trị Đà Lạt), ai đó nhắc đến bài "Ai lên xứ hoa đào" và nói rằng thành phố Đà Lạt đẹp hơn,

đáng yêu hơn nhờ bài hát ấy. "Không hẳn là vậy", nhạc sĩ Hoàng Nguyên nói. "Đúng ra là nhờ giọng hát ấy, giọng hát Lệ Thanh."

Không chỉ những bài nhạc xuân vừa kể, người ta còn nghe được Lệ Thanh qua những "Hoa xuân" (Phạm Duy), "Cánh hoa xuân" (Nguyễn Hữu Thiết), "Gái xuân" (Tùng Vũ & Nguyễn Bính), "Phiên gác đêm xuân" (Nguyễn Văn Đông), "Bài thơ hoa đào" (Hoàng Nguyên), "Cánh thiệp đầu xuân", "Hạnh phúc đầu xuân" (Minh Kỳ & Lê Đình)... Tiếng hát ấy đủ mang về một mùa xuân.

"Chiều nay hoa xuân bay nhiều quá!..."

Tạp chí Maclean's (Canada), số đầu tháng 2/1976, đăng một bài tường thuật về cái Tết của cộng đồng người Việt ở Montreal vào mùa xuân tha hương đầu tiên của những người bỏ nước ra đi sau tháng Tư năm 1975. Trong chương trình ca nhạc sau đó, người ta giới thiệu một nữ ca sĩ tên tuổi ngày trước trình bày bài hát "Đêm đông" của Nguyễn Văn Thương. Giọng hát rưng rưng cảm xúc.

*Đêm đông / xa trông cố hương buồn lòng chinh phu...
Đêm đông / ta mơ giấc mơ... gia đình yêu thương...*

Giọng hát như nghẹn lại. Tiếng hát đổi thành tiếng nức... Cô ca sĩ không hát tiếp được, ngập ngừng nói lời xin lỗi khán giả, lau vội ngấn nước mắt, bước vội vào hậu trường. Bên dưới, mọi người cũng lặng đi một lúc vì cùng chung một nỗi đau, một nỗi mất mát, ngậm ngùi. Nhiều người hôm ấy nghe giọng hát quen thuộc nhận ra được cô ca sĩ ấy là ai. Đó là lần "trình diễn" đầu tiên của Lệ Thanh ở hải ngoại.

Nỗi thương quê nhớ nhà trào ra thành những giọt nước mắt. Lệ Thanh là vậy, là dạt dào tình cảm, là rưng rưng nỗi niềm, như giọng hát rưng rưng của chị.

Giọng hát ấy, tôi nhớ, cũng từng được đặt tên.

"Bây giờ chúng tôi xin hân hạnh giới thiệu giọng ca trù mền của Lệ Thanh trong một nhạc phẩm của Phạm Mạnh Cương, 'Nỗi buồn ngày tháng cũ'." Những lời ấy nghe được trong một băng nhạc Tú Quỳnh (nhạc sĩ Phạm Mạnh Cương thực hiện) rất được yêu chuộng ngày trước. "Giọng ca trù mền", Như Hảo, người giới thiệu chương trình, đã gọi Lệ Thanh như thế. Tôi thích cách gọi ấy, và cũng khó mà tìm được tên gọi nào đúng hơn để nói về một giọng hát thật mềm mại, thật dịu dàng, và cũng thật... trù mền.

Giọng "trù mền" ấy có khi là giọng dào dạt, êm đềm trong "Lòng mẹ" (Y Vân) hay "Tiếng hát học trò" (Nguyễn Hiền & Minh Kỳ), có khi là giọng ngọt ngào, nũng nịu trong "Nếu vắng anh" (Anh Bằng) hay "Anh nhớ về thăm em" (Trần Thiện Thanh), có khi là giọng tha thiết, đắm say trong "Gợi giấc mơ xưa" (Lê Hoàng Long) hay "Tà áo xanh" (Đoàn Chuẩn-Tùng Linh)...

Có vẻ những người yêu thích tiếng hát Lệ Thanh đều giữ riêng cho mình bài hát nào đó với giọng hát của chị. Đến nay nhiều người vẫn nhắc tới những bài "Tiễn em" của Phạm Duy & Cung Trầm Tưởng, "Người em nhỏ" của Nguyễn Hiền & Thiệu Giang, "Chiều bên giáo đường" của Lê Trọng Nguyễn, "Bài thơ hoa đào" của Hoàng Nguyên, "Hoa soạn bên thềm cũ" của Tuấn Khanh, "Mấy dặm sơn khê" của Nguyễn

Văn Đông, "Người đi chưa về" của Hoàng Trọng (Mộc Lan, Kim Tước, Mai Hương, Anh Ngọc hát phụ họa), "Đêm nay ai đưa em về" của Nhật Ngân (Hồng Phúc, Thanh Sơn hát phụ họa)... Có không ít bài hát được Lệ Thanh "ký tên" từ ngày ấy, và mãi đến nay vẫn chưa có giọng hát nào thay thế.

Thường thì người hát giọng mũi khó lên được những nốt cao, thế nhưng cái khó ấy không thấy ở giọng Lệ Thanh. "Tiễn em" (Phạm Duy & Cung Trầm Tưởng), bài hát có những nốt khá cao, nghe được qua những giọng khác nhau của ba cô ca sĩ cùng thời mà tên đều có chữ "Thanh" và đều là những tiếng hát rất được yêu chuộng. Mỗi giọng có cách thể hiện riêng. Giọng Thanh Thúy nào nùng như tiếng nấc nghẹn của cuộc chia ly "*một trăm ngày xa cách*", giọng Thái Thanh suốt mướt như nổi giá băng của "*tuyết rơi phủ con tàu*". Giọng Lệ Thanh ở giữa hai giọng ấy, không trầm đục như giọng Thanh Thúy, không lạnh lốt như giọng Thái Thanh, chỉ rưng rưng một nỗi buồn sâu ga tựa như "*tuyết rơi mỏng manh buồn*".

*Lên xe tiễn em đi / chưa bao giờ buồn thế... ế...
Nơi em có trăng soi / anh một mình thương nhớ... ở...
Trời mùa đông Paris / suốt đời thêm trăng soi*

Nét uốn lượn ở cuối những câu hát nghe như một nỗi nhớ mênh mang. Giọng hát vừa đủ chạm vào trái tim, vừa đủ "*cho ấm mộng đêm nay*".

Bài hát ấy, giọng hát ấy cất lên từ một phòng trà nhỏ ấm cúng ở số 43 đường Bùi Viện, Saigon, vào những năm đầu thập niên 60's. Quán Anh Vũ, tên gọi của "phòng trà ca vũ nhạc" ấy, là "nơi gặp gỡ của các văn nhân tài tử thủ đô" (cách gọi vào thuở ấy), và cũng là nơi đêm đêm người ta vẫn tìm đến để được nghe những bài hát thật hay và những giọng hát thật hay. Giọng hát ấy cũng cất lên trong các phòng trà ca nhạc khác, các sân khấu "đại nhạc hội", các làn sóng Đài phát thanh Saigon, Quân Đội và các đĩa nhạc (hãng đĩa Sóng Nhạc, Việt Nam, Tân Thanh...) một thời nào khó quên.

Giọng Lệ Thanh không được kể là làn hơi phong phú, kỹ thuật ngân, rung... không được kể là điêu luyện. Những người yêu giọng hát chị có vẻ không trông đợi ở chị những cách "tạo dáng" ấy. Người ta nghe một bài hát là lắng nghe những cảm xúc đến từ một giọng hát hơn là nghe những phô diễn kỹ thuật. Một giọng hát hay là giọng hát "bắt" được và thể hiện được những tình ý của bài nhạc và truyền được những rung cảm đến người nghe. Một giọng hát hay, trong một nghĩa nào đó, còn là giọng hát tạo được mối dây tình cảm gần gũi giữa người hát và người nghe.

Giọng Lệ Thanh là giọng hát như thế. Tôi hiểu được vì sao nhiều người thích nghe chị, chính là vì cảm giác gần gũi và ám áp chị mang đến cho người nghe, chính là vì những tình cảm trù mến chị gửi theo tiếng hát. Điều này cũng khiến người ta không chỉ yêu giọng hát chị mà còn yêu cả bài hát được chị thể hiện. Nghe Lệ Thanh, người ta có cảm tưởng chị hát thật dễ dàng, thật tự nhiên mà óng chuốt, mà sang cả, như một vẻ đẹp thâm lặng mà quyến rũ, mà mê hoặc hay như một nỗi hên hò lửng lơ mà làm dậy lên những khát khao mơ hồ.

Tiếp xúc, chuyện trò với chị Lệ Thanh để có cảm giác tương tự, một cảm giác thật dễ

chịu. Chị có giọng nói êm dịu và từ giọng nói, tiếng cười chị toát lên một vẻ tự nhiên và giản dị như tính cách bình dị, đơn sơ của chị.

Thời của Lê Thanh là thời của những giọng hát thực sự là giọng hát, là thời người ta "nghe" hát hơn là "xem" hát, và người ta yêu thích một giọng hát mà có khi chỉ biết tên, chưa hề biết mặt.

Không chỉ đặc biệt ở giọng hát thôi, còn phải kể thêm một cái "đặc biệt" nữa ở Lê Thanh: đang lúc giọng hát của chị rất là "ăn khách", đang lúc sự nghiệp ca hát của chị lên đến "tột đỉnh danh vọng" (theo cách nói thuở ấy), chị bất ngờ... biến mất, bất ngờ quay lưng với "ánh đèn màu" lung linh để đổi lấy hạnh phúc êm đềm dưới một mái ấm gia đình, như câu hát quen thuộc người ta từng nghe chị hát.

*Từ khi sánh vai lên đôi bạn hiền
đêm về nghe con khóc vui triền miên...* ("Ngày hạnh phúc", Lam Phương)

* * *

Lê Thanh, chị đã bỏ đi lặng lẽ. Chị đã bỏ lại sau lưng chiếc bóng im lìm của ánh đèn spotlight hắt lên sân khấu, hắt lên chỗ chị vẫn đứng đó hằng đêm, vẫn cất tiếng hát hằng đêm, và ở bên dưới, khách mộ điệu vẫn cứ mong đợi hằng đêm, hằng đêm người ca sĩ không bao giờ trở lại.

Lê Thanh, chị xem chuyện "đời ca hát ngày tháng" ấy chỉ như cuộc vui chơi ngắn ngủi. Chị đã sớm "bỏ cuộc chơi" không chút vắn vường, luyến tiếc, nhưng đã để lại bao nỗi luyến tiếc, vắn vường cho bao người yêu tiếng hát chị.

Với những ai từng có một thời yêu thích giọng hát ấy, bất chợt nghe được tiếng hát Lê Thanh cất lên từ một đĩa nhạc cũ kỹ nào còn giữ lại được, bất chợt gặp lại những thoáng xao xuyến, rung động của một mùa nào đã vắng xa. Giọng hát xa xăm mà gần gũi ấy, giọng hát dịu dàng mà tha thiết ấy như đánh thức bao kỷ niệm ảm áp về những ngày vui mơ hồ của một thời để yêu, để nhớ, và của những giấc mơ ngọt ngào không bao giờ tắt hẳn.

Từ khi chọn cho mình cuộc sống khép kín, bình lặng, giọng hát ấy hầu như cũng lặng tiếng, im hơi, chẳng hoặc còn nghe cất lên đâu đó trong những cuộc họp mặt bằng hữu thân tình. Giọng hát vẫn nghe triu mến, vẫn như mùa xuân chẳng bao giờ già.

"Hát đi chị Lê Thanh!" tôi nói. "Mùa xuân đang đến, hát một bài nhạc xuân hay bài nào vui vui, một vài câu cũng được. Nhiều người đang muốn nghe chị hát."

"Giọng ca triu mến" nở nụ cười thật hiền, cất tiếng hát, khe khẽ.

Chiều nay hoa xuân bay nhiều qu... a... á....!...

Lê Hữu

- "Nhớ một chiều xuân" (Nguyễn Văn Đông), Lê Thanh:
<http://cothommagazine.com/nhac1/NguyenVanDong/NhoMotChieuXuan-NVD-LeThanh.mp3>

- "Tiễn em" (Phạm Duy & Cung Trầm Tưởng), Lê Thanh:
<http://cothommagazine.com/nhac1/CasiLeThanh/LeThanh-TienEm.mp3>

- "Người em nhỏ" (Nguyễn Hiền), Lê Thanh:
<http://cothommagazine.com/nhac1/CasiLeThanh/LeThanh-NguoiEmNho.mp3>

- Chương trình phát thanh "Một thoáng hương xưa" về tiếng hát Lê Thanh:
<http://cothommagazine.com/nhac1/CasiLeThanh/TiengHatLeThanh-MotThoangHuongXua.mp3>